

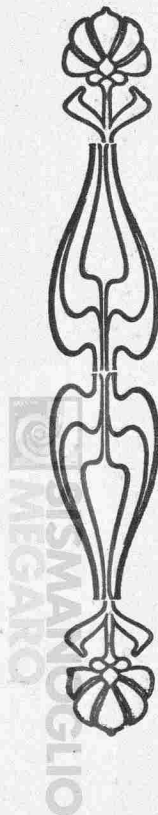
'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

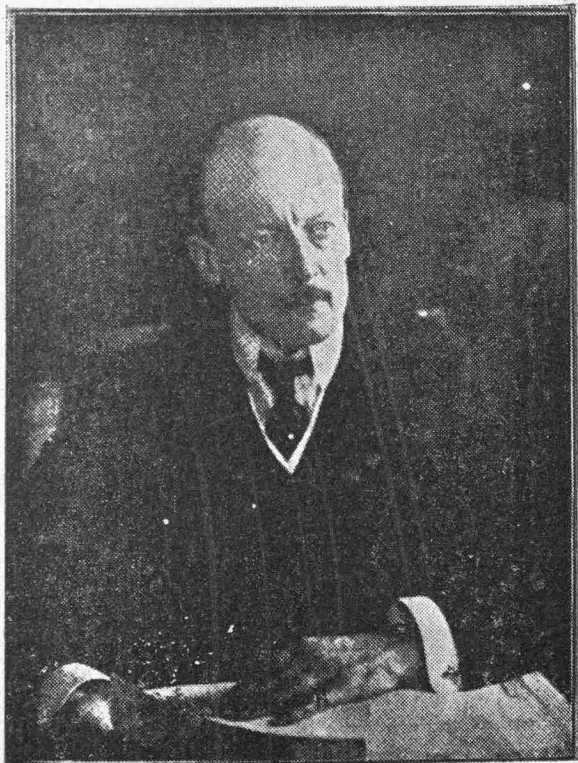
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ Α. Ὑψ. ὁ Χεδίβης
πρίγκηψ Ἀμπᾶς Χιλμῆ πασᾶς.

Ὁ Ἀλβανὸς Ἑσᾶτ πασᾶς.

Ὁ κόμης Μπέρτχολδ.

Ὁ κόμης Τιοζας.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΝΤ' ΕΚΕΙΝΩΝ

ΠΛΑΝΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ

Αὐριον ὁ Ἀπόστολος Πκῦλος ὁμιλεῖ πρὸς Τιμόθεον περὶ τοῦ παραδείγματος ἐχυτοῦ. Ἵπομιμνήσκει εἰς αὐτὸν τὴν διδασκαλίαν, τὴν πρόθεσιν, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπομονήν, ἀρετάς, τὰς ὁποίας ἐπεδείξατο, καὶ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰ παθήματα, τὰ ὁποία ὑπέφερε κατὰ καιροὺς εἰς διαφόρους πόλεις. Ἐν τούτοις, ἀναφέρει, ὅτι ἐξ ὧν αὐτῶν ὁ Θεὸς τὸν ἐλύτρωσε, προλέγει δέ, ὅτι πάντες, ὅσοι θελήσωσι νὰ ζήσωσιν εὐσεβῶς καὶ ἐναρέτως, θέλουσι διωχθῆ, προσκρούοντες πάντοτε εἰς τὸν ἐγωισμόν καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν.

— Πονηροὶ ἄνθρωποι, λέγει, καὶ γόητες θέλουσι προκόψει ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Πλὴν σὺ δεῖξον εὐστάθειαν εἰς ὅσα ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης.

Πολλὰ ἔχομεν νὰ διδαχθῶμεν ἐκ τῶν συμβουλῶν τούτων τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν. Ἡ μικρὰ αὕτη περικοπή περιλαμβάνει πλοῦτον ὄλον ἰδεῶν καὶ παρατηρήσεων, τὰς ὁποίας ἕκαστος ὀφείλει νὰ συγκρατήσῃ ἐν τῇ συνειδήσει, ἐγχαράττων βαθέως αὐτὰς εἰς τὴν ψυχὴν του. Καταλέγει ἐν πρώτοις τὰς ἀρετὰς ἐκείνας, αἵτινες εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν εὐδοκίμησιν τῶν ἰδεῶν, καὶ τὰς ὁποίας πάντες πρέπει νὰ ἐξασκῶμεν εἰς τὸν βίον. Ἄνευ αὐτῶν ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία θὰ ἔμενε γράμμα κενόν, ἀτελέσφορος καὶ ἀκρποφόρητος. Ἄνευ αὐτῶν οὐδεμία μεταβολὴ θὰ ἐπῆρχετο ἐπὶ τὸ ἠθικόν τοῦ ἀνθρώπου, ὅλαι δέ, καὶ αἱ τελειότεραι, ἀλήθειαι, θὰ ἦσαν χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον ἀλλασκάζον, καθὼς ἀλλαχοῦ τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος παρομοιάζει.

Ἐπειτα, προλέγων τὴν ὑποδοχὴν, δι' ἧς γίνεται σχεδὸν πάντοτε δεκτὸς πᾶς, ὅστις θελήσῃ, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κοινήν κατιούσαν φοράν, νὰ ζήσῃ, ἐνισχύει ὄλους εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τοὺς ἀπαλλάσσει τῆς θλιβερᾶς ἐκπλήξεως, ἧτις θὰ τοὺς ἐκάλυπτεν ἀπροειδοποιήτους ὄντας εἰς τοὺς διωγμοὺς, τοὺς ὁποίους εἶναι πεπρωμένον νὰ ὑποστῶσιν αὐτοὶ καὶ αἱ ἀλήθειαι τῶν. Συμπληρῶν δὲ τὴν πρόρρησιν ταύτην, δὲν παραλείπει νὰ ἀναγράψῃ, ὅτι θέλει παρατηρηθῆ προκοπὴ τῶν πονηρῶν καὶ τῶν γόητων, ἐπὶ τὸ χεῖρον πάντοτε, αἵτινες καὶ πρὸς στιγμὴν θέλουσιν ἐπικρατήσῃ ὡς διάττοντες — κατάδικοι πάντες εἰς τὴν ἐκμηδένισιν — ἐν τῷ κοινωνικῷ καὶ πνευματικῷ στερεώματι. Ἄς μὴ πτοηθῶμεν ὁμως ἐκ τούτων. Τὸ καθῆκον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλεται, εἶναι ἡ εὐστάθεια ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἀληθειῶν, διὰ τῶν ὁποίων θέλομεν τύχει τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς ὑπερτάτης ἰκανοποιήσεως.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

— Καὶ πῶς θὰ περάσωμεν τὸν χειμῶνά μας ἐφέτος, κυρία; Ἡ «Φιλόπτωχος» δὲν θὰ διοργανώσῃ τὸν χορὸν τῆς, τὰ ποικιλώνυμα σωματεῖα τῆς πρωτεύουσος θὰ κάμουν τὸ ἴδιο, ξένος θίασος δὲν θὰ μᾶς ἔλθῃ κανεὶς καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ ἀκόμη ἐσπερίδες δὲν θὰ εἶναι τὸσον πυκναὶ καθὼς ἄλλοτε... Πῶς θὰ περάσωμεν τὸν χειμῶνά μας ἐφέτος, κυρία;

Τὰ λόγι' αὐτὸ ἔλεγε κάποιος κύριος πολὺ μονδαιν εἰς μίαν κυρίαν πολὺ γνωστὴν εἰς τὰ σωματεῖα καὶ τὰς ἐπιτροπὰς, εἰς δὲ τὸν τόνον τῶν λεγόμενων τοῦ διέκρινέ τις πολὺ εὐκόλα τὴν θλίψιν, διότι ἐφέτος, δι' ὀλίγους μῆνας, δὲν θὰ εἶχε τὰς κοινωνικὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας παρέχουν οἱ χοροὶ, αἱ ἐσπερίδες, αἱ κοινωνικαὶ συγκεντρώσεις, ὅπου χορεύεται τὸ ταγγὸ καὶ ἐπακολουθεῖ τὸ πόκερ.

Ἡ λύπη του εἶναι δεδικοιολογημένη. Πραγματικῶς, μία χορευτικὴ ἐσπερίς εἶναι φαντασμαγορία, καθ' ἣν ὀρχεῖται ἡ χάρις μέσα εἰς περιβάλλον ἀρωματώδες καὶ αἰθέριον, εἶναι μία ἱεροτελεστία, εἰς τὴν ὁποίαν θαυμάζεται ἡ καλλονὴ καὶ ἐκθειάζεται τὸ θέλημα τῆς γυναικός. Οὐδεὶς ἀρνεῖται αὐτό. Ἐπίσης μία θεατρικὴ παράστασις μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν καὶ εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς τῶν θεατρικῶν παραστάσεων: νὰ συναντηθῶμεν, νὰ ἐπιδειχθῶμεν, νὰ θαυμάσωμεν. Ὅλαι αὐταὶ αἱ εὐκαιρίαι τοῦ ἀλληλοθαυμασμοῦ θὰ ὀλιγοστεύσουν ἐφέτος καὶ δι' αὐτὸ λυπεῖται ὁ συνομιλητῆς τῆς κυρίας.

Ἄλλ' ἡ θλίψις του δύναται νὰ μετριασθῇ, νὰ ἐκλειψῇ, ἴσως καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς χαρὰν, ἂν αἱ σκέψεις του δὲν σταματήσουν μέχρι τῆς παρατηρήσεως ἐκείνων, πού λείπουν, ἀλλὰ προχωρήσουν μέχρι τῆς εἰρέσεως ἐκείνων, πού ἔρχονται ὡς ἀναπληρωταὶ τῶν. Ὅτι λείπουν, εἶναι ἀληθές, οἱ μεγάλοι χοροὶ, αἱ ἐπίσημοι συγκεντρώσεις, ὅπου περιεδινοῦτο ὁ κόσμος μέσα εἰς ἠλεκτροφωτιστοὺς αἰθούσας καὶ ὅπου μόλις ἐπρόφθανε ν' ἀνταλλάξῃ δύο εὐγενῆ λόγια, θὰ λείψῃ ὁ ἐξωτερικὸς βίος, ὁ μακρὰν τοῦ σπιτιοῦ μετὰ τὸ μεγάλο καρρὲ καὶ τὸ ψιμμύθιον, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην θ' ἀναζητήσῃ ὁ ἐσωτερικὸς βίος, ὁ ἐνδότερος, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἐβασίλευεν, ἐκεῖνος, πού ἀπετέλει μίαν δόξαν.

Καὶ εἶναι πλέον καιρὸς ν' ἀναζητήσῃ ὁ βίος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐλητημονήθη. Ὁ βίος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐσκότωσεν ἡ βιοπάλη ἀφ' ἑνός, αἱ κοινωνικαὶ ὑποχρεώσεις ἀφ' ἑτέρου. Ἡ σύγχρονος κοινωνία πολὺ ὀλίγον εὖρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ τὰ θέλητρά του. Κουρασμένη, πότε ἀπὸ τὴν ὑπερδιέγερσιν τῆς ἐργασίας, πότε ἀπὸ τὴν χαύνωσιν τῶν διασκέδασων, δὲν εὕρισκε ποτὲ τὸν καιρὸν νὰ τὸν ἀπολαύσῃ. Καὶ τὸν παρεγνώρισε.

Καὶ ὁμως, ἡ περιφρονηθεῖσα αὕτη ζωὴ ἔχει ἄπειρα θέληττρα, ἔχει γοητεῖαν ὑπέροχιν. Δὲν ἔχει, ἴσως, τὰς συγκινήσεις τῆς ἄλλης ζωῆς, δὲν ἔχει τὴν σφοδρότητα καὶ τὰς ἐναλλαγὰς τῆς, δὲν ἔχει τοὺς ὀρμητικὸς καταρράκτας τῆς, ἀλλ' εἶναι ἡρεμον, ζωογόνον ρυθμικόν, τὸ ὁποῖον, μετὰ τὸν γαλήνιον ροῦν του, ποτίζει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τ' ἀνθη καὶ τὰ φυτὰ καὶ δίδει τὴν ζωὴν, τὴν τόνωσιν, τὴν ρώμην.

Εἰς τὸ εὐρυχωρότερον δωμάτιον τοῦ σπιτιοῦ, γύρω εἰς τὸ τετράγωνο τραπέζι, τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ μερικοὶ καλοὶ φίλοι, ὀλίγοι κατὰ προτίμησιν, ἔχουν συγκεντρωθῆ. Ἡ λάμπα ρίπτει ζωηρὰς ἀκτῖνας φωτὸς γύρω καὶ ἡ θερμάστρα σκορπίζει γλυκεῖαν θαλπωρὴν μέσα εἰς τὸ οἶκιον ἐκεῖνο περιβάλλον. Ἡ τράπεζα δὲν φέρει πρᾶσινον κάλυμμα. Μερικὰ βιβλία ἀνοιγμένα εἰς διαφόρους σελίδας τῶν, εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἐκεῖνο, ὄχι χάριν στολισμοῦ ἢ ποιικιλίας. Εἶναι μερικοὶ τόμοι ἀπὸ τὴν πνευματώδη καὶ βαθειὰν ἀρχαίαν φιλολογίαν μας, εἶναι ποιητικὰ ἔργα καὶ πεζογραφήματα τῆς νεωτέρας καὶ διὰ τὴν ἀντιπαραβολὴν κάποια παρόμοια τῶν ξένων φιλολογῶν. Κάποιος ἀπὸ τὴν ὁμήγουριν ἀναγινώσκει. Οἱ

λοιποὶ τὸν ἀκούουν. Αἱ δεσποινίδες τοῦ σπιτιοῦ μ' ἕνα ἐργόχειρον εἰς τὸ χεῖρ δὲν προσέχουν ὀλιγότερον...

Ἡ ἀνάγνωσις ἐτελείωσεν. Ἐπακολουθεῖ ἡ συζήτησις. Καθεὶς λέγει καὶ τὴν κρίσιν του, καθεὶς ἐκφέρει καὶ τὰς παρατηρήσεις του, καὶ αἱ βαρεῖαι ἀνδρικαὶ φωναὶ διασταυροῦνται πρὸς τὰς ἡχηρὰς γυναικείας, ὄχι βέβαια διὰ ν' ἀνταλλαγῶσι κυρατσισιὰς καὶ λόγια ἀνεμόλια, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκδηλώσωσιν μίαν πνευματικὴν ἐντάσιν, ἐν δημιουργημῆ μιᾶς παρατηρήσεως, μιᾶς ἐργασίας, ἐνὸς συλλογισμοῦ. Ἐκεῖ ὁ βιοπαλαιστὴς αἰσθάνεται, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος κόσμος ἐκτὸς ἐκείνου, ὅπου διαγωνίζεται χάριν τοῦ ἐπιουσιοῦ, ἡ κυρία ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἐνασχόλησις ἐκτὸς τῶν ἐπουσιωδῶν, εἰς τὰς ὁποίας κατατρίβεται, καὶ τὰ κορίτσια μας, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλα λόγια πολὺ ὠραιότερα ἐκείνων, πού εἰμποροῦν νὰ ἀνταλλάξουν μεταξὺ ἐνὸς βάλς ἢ μιᾶς κατρίλλιας καὶ — τὸ σπουδαιότερον — λόγια, πού ἀφίνουν τὴν γλυκυτέραν ἐντύπωσιν καὶ τὴν ἀταλωτέραν θωπεῖαν.

Ἐπακολουθεῖ μουσικὴ. Αἱ κυρία, αἱ δεσποινίδες περνοῦν ὄλαι ἀπὸ τὸν σκίμπωδα τοῦ πιάνου ἢ πρὸ τοῦ ἀναλογίου, ὅπου ἀναπλύνονται ἢ νότες τοῦ βιολιοῦ καὶ ἐκεῖ, ὅπου πρὸ στιγμῆς ἀντηλλάσσοντο σκέψεις, τώρα ἀναπηδῶσι γλυκεραὶ συμφωνίαι...

Μετὰ τὰς λιτὰς αὐτὰς γραμμάς δὲν δύναται βέβαια νὰ ἐξαρθῇ τὸ αἰθέριον τῶν θέληττρων μιᾶς βραδείας, ὁ ὁποῖος περνεῖ ἐπὶ τὸν ἀπὸ δύο σελίδας ἐνὸς ὠραίου ἔργου καὶ εἰς δύο φύλλα μιᾶς μουσικῆς ἀρμονίας. Καὶ τοῦτο, διότι τὰ θέληττρα αὐτῆς εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλα. Δὲν εἶναι, ἄλλως τε, μόνον πνευματικὰ. Μία παρομοία βραδεία, δὲν ἀφίνει μόνον τὸ πνεῦμα πλουσιώτερον εἰς γνώσεις καὶ τὴν ψυχὴν ἀφθονωτέραν εἰς αἰσθήματα. Βοηθεῖ καὶ τὰς βιθείας, τὰς ἀληθεῖς ἐκτιμήσεις, τῶν προσώπων, τῶν χαρακτήρων, τῶν πνευμάτων.

Μέσα εἰς τὴν δίνην τοῦ στροβιλιζομένου πλήθους, ὅπου τὰ πάντα, πρόσωπα καὶ πράγματα, ἐναλλάσσονται κινήμιτογραφικῶς, πολὺ εὐκόλως εἰσχωρεῖ ἡ ἀπάτη. Πολλὰ πρόσωπα εἶναι δυνατόν ν' ἀδικοηθῶσι καὶ ὄχι σπανιώτερον, ἀλλὰ τυχαίως ὄλος, ν' ἀνυπωθῶσι. Καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο εἶναι θλιβερόν. Διὰ τὸ πρῶτον μὲν διότι παραγνωρίζεται μία ἀξία, διὰ τὸ δεύτερον δέ, διότι προετοιμάζεται μία ἀπογοήτευσις. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ ἡρεμον περιβάλλον τῆς ἐσπερίδος αὐτῆς, ἡ ἐκτίμησις γεννᾶται ἀβίαστος, ὀληθῶς ἀνεπηρέαστος.

Ὁ Γκαίτε δὲν ἐξήτει νὰ εὕρῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως εἰς τὴν ἐναλλασσομένην ὀθόνην τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὴ τὸν ἐκούραζεν. Ἐκυπτεν εἰς τὴν γῆν, ἐβύθιζε τὸ βλέμμα εἰς τὰ πέταλα τοῦ μικροτέρου χαμανθυλλίου καὶ εἰς αὐτὸ ἐπίσης ἀφθόνως ἔβλεπε τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως καὶ τὰ θέληττρά τῆς. Ἐκεῖνο ἠδύνατο νὰ ἐκτιμήσῃ καλλίτερον, διότι καὶ καλλίτερον προσέπιπτεν εἰς τὴν ἀντίληψίν του καὶ τὰς αἰσθήσεις του.

Ἡ ἀληθὴς ἐκτίμησις τοῦ μεγαλείου τῆς φύσεως εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὸ πνεῦμα. Ἄρα γὰρ ἡ ἀληθὴς ἐκτίμησις τῶν προσώπων εἶναι ὀλιγότερον ἀπαραίτητος διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἐνώσεων;

Θ. Κ. Μ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Εἶναι γέρος, μὰ με νιότης λόγια, ὄρεξι, καὶ γλέντι. Τὰ μαλλιά του χιονισμένα, καὶ τὰ χέρια του χρυσα. Ἀπὸ τράπουλες, σκερτζόζα φορεσιὰ φορεῖ λεβέντη. Καὶ κομμάτι ζαχαρένιο βασιλόπηκτας μασσᾷ.

Στὰ βαρεῖα του γηρατειὰ χύνει λάμψιν καὶ φρεσκάδα. Στὰ λευκὴ νεράιδας σκέπη, ἡ πρωτοχρονιά ἡ τρελλή. Κι' ἐνθ' πνίγει καὶ παγώνει τοῦ βοροῦ τοῦ ἡ ἀγριάδα. Μὲ χαμόγελο εὐτυχίας τὰ πικιδάκια μας φιλεῖ.

Κ. Π.

6 ΕΡΩΣ ΕΞΕΥΓΕΝΙΖΕΙ

‘Η περίοδος τῶν λουτρῶν ἔληγεν. ‘Ο κήπος τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου ἦτο ἔρημος, σκεπασμένον δὲ τὸ ἔδαφος τοῦ ἀπὸ παλὺ στῶμα κτριτισμένων φύλλων. ‘Ο οὐρανὸς ἦτο χομηλωμένος καὶ ἄγριος.

‘Απερραφηνέμεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος τῆς ἡ Γερμανῆ Γκωπιὲ δὲν ἤκουσε τὰ βήματα τοῦ Ρενὲ δὲ-Νανζῦ, εἰσελθόντος εἰς τὸ μικρὸν σαλοῦάκι, ὅπου ἐκάθητο, ἀλλ’ εὔτε καὶ τὸν ἀντελήφθη ἰσθόμενον κατόπιν ὀπισθὲν τῆς καὶ παρακολουθοῦντα οὕτην διὰ τοῦ βλέμματος.

— Νὰ ἦναι ἀρὰ γε τόσον ἐνδιαφέρον τὸ ἀνάγνωσμά σας, δεσποινίς, καὶ σὰς κρατεῖ τόσον ἀφωσιωμένην; τὴν ἠρώτησε.

Μισοτρομαγμένη ἡ Γερμανῆ, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἀντίκρισε τὸ ἰδικόν του.

‘Ο Ρενὲ ἔμεινεν ἐκπληκτικὸς! Τὸ ὠραῖόν τῆς προσώπου, τὸ ὁποῖον ὀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν ἔβλεπε καθ’ ἡμέραν τόσον χαρῶπόν, γεμάτον ἀπὸ φαιδρότητα καὶ νειάτα, ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκτάκτως ἀναστατωμένον καὶ σκυθρωπὸν. Τὰ λεπτὰ τῆς Γερμανῆς χαρακτηριστικὰ, τὰ ὁποῖα, ἕως πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γενύματος, ἔχον ὄλην τὴν παιδικὴν ἀφροντισίαν καὶ ἀφέλειαν, ἐφαίνοντο τώρα τελείως μεταμορφωμένα μέσα εἰς μίαν ἀνεξήγητον σοβαρότητα, ἡ ὁποία ἐπρόδιδε βαθύτατον τῆς ψυχῆς πόνον.

‘Ο Ρενὲ ἠσθάνθη οἰκτον δι’ αὐτήν. ‘Εκάθησε πλησίον τῆς καὶ ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὰς χεῖράς τῆς.

— Διατί εἶσθε τόσον συγκεκλιμένην; εἶπε. Μήπως ἡ ἐφημερίς σὰς ἀπεκάλυψε λυπηράν τινα εἰδησίαν;

— ‘Οχι, εἶπεν ἡ Γερμανῆ μὲ ἀσθενῆ καὶ μόλις ἀκουσμένην φωνήν. ‘Εδιδόβαζα μίαν ἱστορίαν... Νά! ἐδῶ...

Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου ἔδειξε στήλην τιὰ τῆς πρώτης σελίδος.

‘Ο Ρενὲ ἔλαβε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἔρριψεν ἐπ’ αὐτῆς τὸ βλέμμα.

‘Ἦτο μία διήγησις ἀπλή, ἐν εἶδει ἐπιφυλλίδος, μὲ θέμα συνηθέστατον ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ πολὺ καλογραμμένη:

‘Ενας νέος καὶ μία νέα συναντῶνται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ τὰ κέντρα μιᾶς λουτροπόλεως. ‘Αγαπῶνται, ἡ μᾶλλον προσποιούνται, ὅτι ἀγαπῶνται, καὶ περνοῦν θανμόσια τὰς ἡμέρας των. ‘Αλλ’ εἰς στιγμὴν τινα εἰλικρινεῖς καὶ εὐθύτητος, ἀδυνατοῦντες ν’ ἀνθέξωσιν εἰς τὰς τύψεις των, ὁμολογοῦν πρὸς ἀλλήλους τὸ ποῖόν των καὶ τὸς ἀληθεῖς βλέψεις των. Σκοπὸς καὶ τῶν δύο, καὶ ἐκείνου δηλαδὴ καὶ ἐκείνης, ἦτο νὰ πείσωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὅτι εἶναι πλούσιοι, ἐνῶ, κατὰ βάθος, ἐκεῖνος μὲν ἦτο ἀνθρώπος οἰκονομικῶς κατεστραμμένος, τρέχων κατόπιν μιᾶς προικός, ἐκείνη δὲ κόρη μὲ μετριωτάτην περιουσίαν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο, περιτρέχουσα, μαζὺ μὲ τὴν μητέρα τῆς, τὰ διάφορα ἀριστοκρατικὰ κέντρα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ περιπλέξῃ κανένα πλούσιον εἰσοδηματίαν...

‘Η λύσις τοῦ δράματος ἦτο ἀποκρουστικὴ: ‘Ασυγκίνητοι καὶ οἱ δύο, ψυχραῖμοι καὶ ἀποφασιστικοί, δὲν τρομάζουν, δὲν συγκινούνται, δὲν μετανοοῦν ἀποχωρίζονται μὲ μίαν τραγικὴν χειραψίαν, καὶ μὲ τὴν τραγικωτέραν ὑπόσχεσιν νὰ συναντηθοῦν καὶ πάλιν εἰς τὰ κέντρα τοῦ χειμῶνος, ὡς καλοὶ φίλοι, τοὺς ὁποῖους δὲν χωρίζει πλέον τὸ ἐπαγγελματικὸν μυστικόν...

‘Ο Ρενὲ ἠσθάνθη ὀργισ. ‘Αφήκε μηχανικῶς τὴν ἐφημερίδα ἐπὶ τοῦ μικροῦ καναπέ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνεζήτησαν τὰ βλέμματα τῆς Γερμανῆς.

‘Η Γερμανῆ ἔκλαιε σιωπηλῶς.

‘Ο Ρενὲ τὸ ἀντελήφθη, τὴν ἐπλησίασεν ἠρέμα καὶ ἐκράτησε τὴν χεῖρά τῆς, τὴν ὁποίαν ἐκείνη τῷ ἀφήκε.

— Γερμανῆ! φίλη μου! τῆς εἶπεν. Εἰς τί ὀφείλεται ἡ αἰφνιδια αὐτῆ λύπη; Διατί δὲν θέλεις νὰ τὴν ἐπιστευθῆς εἰς ἐμέ; Γνωρίζεις πόσον σὲ ἀγαπῶ!...

‘Αλλ’ ἐκείνη, ἐντρομος, ἀπέσυρε βιαίως τὴν χεῖρά τῆς ἐκ τῆς ἰδικῆς του καὶ ἀπέκρουσε δι’ αὐτῆς τὸ δακρυσμένον πρόσωπόν τῆς.

— ‘Ω, ὄχι! εἶπε. Κύριε δὲ-Νανζῦ, σὰς παρακῶ νὰ μὴ ἐπαναλάβετε πλέον αὐτὴν τὴν λέξιν... Θεέ μου! Πόσον εἶμαι δυστυχῆς!... Πόσον σὰς ἀντρέπομαι!... Δὲν ἔχω πλέον τὸ θάρρος νὰ σὰς παρατηρήσω κατὰ πρόσωπον...

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐκάθη μέσα εἰς ἓνα ὀδυνηρότατον λυγμόν. Πρὶν δὲ νὰ τῷ δώσῃ καιρὸν νὰ ξαναπιάσῃ τὸ χεῖρι τῆς καὶ νὰ τῆς εἴπῃ ἄλλην λέξιν, ἐστράφη ὀλόκληρος πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε δὲ-Νανζῦ, δὲν ἔχετε πλέον καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ μὲ σκέπτεσθε... Δημονήσατέ με!... Θάψατε τὴν ἐνθύμησιν μου μέσα στὸς στέψεις σας!... Τὸ ξεύρω, ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε... καθὼς καὶ σεῖς δὲν ἀμφιβάλλετε, νομίζω, ὅτι κ’ ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ... ‘Εν τούτοις, πρέπει νὰ ἦμαι εἰλικρινής, Σὰς ὀφείλω μίαν ἐξομολόγησιν, καὶ σὰς τὴν κάμω: Σὰς ἠπατήσαμεν, κύριε δὲ-Νανζῦ! Μάλιστα! σὰς ἠπατήσαμεν οἰκτρῶς κ’ ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα μου... Δὲν εἴμεθα πλούσιοι! ὄχι. ‘Ο πατήρ μου μόνον χρεὴ μᾶς ἀφίσεν, ὅταν ὀπέθανε... ‘Η μητέρα μου μ’ ἐσυνείθισε τόσον καλὰ εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην!... Κοῦμένην μητέρα! τὴν κουροῦζει τόσον πολὺ ἡ οἰκονομικὴ μᾶς στενοχωρία, τὴν ἀνησυχεῖ τόσον πολὺ τὸ μέλλον μου!... Καὶ ἐπειδὴ εὔτε νέα εἶμαι πλέον, εὔτε καὶ ἡ ὑγεία τῆς πολὺ ἀσφαλῆς... καὶ μάλιστα ὅταν εἶμαι κατεῖς καλομαθημένος ὁπωσδήποτε εἰς τὴν νεότητά του... Νά! φεβοῦμαι πολὺ μήπως καὶ ἡ διανοητικὴ τῆς κατάστασις δὲν εἶναι ἐν τάξει... Διότι, ἄλλως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ θεωρῆ, νὰ συνείθισθ δὲ κ’ ἐμένα νὰ μὴ θεωρῶ ὡς βδελυρὰν πρᾶξιν τὸ νὰ φειδώμεθα εἰς τὸν κόσμον, ὅτι εἴμεθα πλούσιοι, διὰ τὰ προσελκίσωμεν μνηστήρας, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀδιάφορον ποῖος, ὄρκει μόνον νὰ εἶναι πλούσιος, θὰ μὲ νυμφεῖθῃ, ἔστω καὶ ἂν κατόπιν μάθῃ, ὅτι δὲν ἔχω προῖκα... Μοῦ ἤρρεσεν ἐπὶ τέλους κ’ ἐμένα τὸ παιγνίδιον αὐτὸ τῆς φιλαρεσκείας καὶ τῆς φενόκης, καὶ τὸ ἐσυνείθισα θανμόσια... ἀφοῦ εἶδατε μὲ πόσῃ ἐπιτηδειότητι καὶ τέχνῃ τὸ ἔχω παίξει καὶ πρὸς ὑμᾶς, κύριε δὲ-Νανζῦ!... ‘Αλλ’ ἀφ’ ἧς στιγμῆς ἀνέγνωσα τὴν διήγησιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης, τὴν ὁποίαν εἶδατε καὶ σεῖς... ἔγινε ὀλοτελῶς ἄλλος ἀνθρώπος, καὶ συνηθάθη ὄλον τὸ μέγεθος τῆς ἐντροπῆς μου καὶ τῆς μικροπρεπείας τοῦ νὰ θελήσω νὰ ἐξαπατήσω καὶ σὰς... νά! καὶ σὰς, κύριε δὲ-Νανζῦ! τὸν μόνον, τὸν ὁποῖον ὀληθιῶς ἠγάπησα... Καὶ ἂν δὲν ἤρχεσθε νὰ μ’ εὔρετε τὴν στιγμὴν ταύτην ἐδῶ, θὰ ἐρχόμην ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, καὶ θὰ σὰς ἀπεκόλυπτον τὰ πάντα...

‘Η Γερμανῆ δὲν εἶχε πλέον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ βλέμμα τῆς ἀνέκτικε τὴν ζωηρότητα του καὶ ἀνέδωκεν ὄλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως, ὑπὸ τῆς ἑποίας τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατεῖχετο.

— Αὐτὰ εἶχα καθῆκον νὰ σὰς ἐκμυστηρευθῶ, κύριε δὲ-Νανζῦ, καὶ ἰδοὺ, ὅτι σὰς τὰ ἐκμυστηρευθῆν. Δημονήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, ὅπως κ’ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς λησμονήσω. ‘Αλλως τε, θ’ ἀναγκάσω ἀπόψε τὴν μητέρα μου νὰ φύγωμ ἐμέσως αὐριαν τὸ πρᾶξ, καὶ τοιουτοτρόπως δὲν θὰ μὲ ξαναἰδῆτε πλέον... Πρὸ τούτου ὁμως, ἔχω νὰ σὰς ζητήσω μίαν τελευταίαν χάριν: νὰ μοῦ δηλώσετε, ὅτι μὲ συγχωρεῖτε!...

‘Ο Ρενὲ παρετήρησε γύρω του. ‘Ἦσαν μόνοι.

— Καὶ ποῦ θὰ πάς, Γερμανῆ; τὴν ἠρώτησεν.

— ‘Οπουδήποτε κατορθώσω νὰ κρύψω τὴν ἀσχημίαν καὶ τὴν καταισχύνῃν μου! ἀπήνησεν ἐκείνη. ‘Αλλ’ ἐν πάσῃ περιπτώσει, σὰς τὸ ὀρκίζομαι, κύριε δὲ-Νανζῦ, δὲν θὰ ἐπαναλάβω πλέον πουθενὰ τὴν ἀηδῆ μᾶς ταύτην κωμῶδιαν. ‘Ο,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῆ, θὰ ἦσθε ὁ τελευταῖος, τὸν ὁποῖον ἐξηπάτησα, ὅπως εἶσθε καὶ ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον ἔχω ἀγαπήσει...

‘Αλλ’ ὁ Ρενὲ ἐφαίνετο μᾶλλον, ὅτι δὲν ἐπρόσθεχεν εἰς αὐτήν. ‘Αλλὰ σκέψεις ἐκράτουν τὸν νῦν του. Μὲ ἀπόφασιν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔχει λάβει τὰ πάντα ὑπ’ ὄψιν καὶ δὲν σκοπεύει νὰ ὀπισθοχωρήσῃ πρὸ οὐδενός, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ καναπέ, ἀφοῦ ἔβαλε πρῶτον τὴν Γερμανὴν νὰ καθῆσῃ.

— Γερμανῆ! εἶπε· τώρα, ὅτε ἤκουσα πλέον τὴν ἐκμυστήρευσίν σου, ὀφείλεις καὶ σὺ ν’ ἀκούσῃς τὴν ἰδικὴν μου. ‘Αμφιβάλλω δὲ ἐὰν σὺ, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου μ’ ἐζητοῦσες συγγνώμην... ἀμφιβάλλω, λέγω, ἐὰν θὰ ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ συγχωρήσῃς ἐμέ, ὅταν μάθῃς τί οὐτιδανὸν ὑποκείμενον κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ εὐσχημον τοῦτο ἀτομόν μου...

‘Η νεαρὰ κόρη εἶδειξε σημεῖα φρίκης.

— Οὐτιδανός... σεῖς! ἀνεφώνησεν. Εἶναι δυνατόν;...

‘Ο Ρενὲ ἐστάθη μίαν στιγμὴν, καὶ κατόπιν προσέθεσε:

— Εἶμαι δὲ τόσον μᾶλλον ἀξιοκατάκριτος ἐγὼ, ὅσον διότι ἡ περιπτώσις μου ὀφείλεται μᾶλλον

εἰς τὴν ὀκνηρίαν μου καὶ τὴν ἀμέλειάν μου. Ποτὲ μου δὲν ἠθέλησα νὰ ἐργασθῶ, μολονότι εἶχα ὄλα τὰ προσόντα. ‘Ο πατήρ μου ἦτο τραπεζίτης καὶ ὅταν ὀπέθανεν, ἡ Τράπεζά του εὔρισκετο εἰς τὴν μεγαλειότεραν τῆς ἀκμὴν καὶ ἀνθηρότητα. ‘Ἐμποροῦσα νὰ κερδίσω τὰ τριπλάσια, χωρὶς νὰ κοπιᾶσω τὸ παρόπαν... ‘Αλλ’ ἐγὼ ἀγοποῦσα τὰ ταξίδια, τὸν ἐλεύθερον καὶ σπαταλώδη βίον... ‘Εν τούτοις οὔτε χαρτοπαίκτης ἦμην, οὔτε ἐρωμένες εἶχα. ‘Ἐδκνηρία μου ἀφ’ ἐνός, καὶ οἱ κακοὶ φίλοι ἀφ’ ἐτέρου: ἰδοὺ τί μὲ κατέστρεψεν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν.

‘Εὰς ὅτου εὔρεθῆκα κ’ ἐγὼ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κόμω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔκαμαν πάντοτε οἱ ὀμοιοί μου: μὲ τὰ παραμικρὰ ὑπολείμματα τῆς πατρικῆς περιουσίας νὰ παίξω τὸ πρόσωπον τοῦ ἑκατομμυριοῦχου, διὰ νὰ περιπλέξω καμμίαν πλουσιοκόρην ἢ πλουσιοχῆραν καὶ νὰ πατήσω ἐπὶ τῆς περιουσίας τῆς... ‘Αλλὰ δὲν ἀγαποῦσα ἀκόμη... Δὲν εἶχα ἕως τότε ἀγαπήσει... Δὲν μ’ ἔτυχε νὰ γνωρίσω τὸν ἔρωτα, πρὶν νὰ γνωρίσω ἐσένα, Γερμανῆ... ‘Ω! ἐὰν ἤξευρες τὴ βδελυγμίαν καὶ τὴ ἀποτροπιασμὸν ἠσθανόμουν πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, ὅταν ἔβλεπα, ὅτι δὲν εἶχα τίποτε νὰ σοῦ προσφέρω, ὅτι ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ ἦμην ἠναγκασμένος μίαν ἡμέραν νὰ σ’ ἀφίσω καὶ νὰ φύγω!... Διότι, νά! διότι οὐδέποτε θὰ ἐτολμοῦσα νὰ σ’ ἐκμεταλλεθῶ καὶ νὰ σὲ καταστρέψω!... Τέλος πάντων, ἡ διήγησις αὐτῆ, τὴν ὁποίαν ἐδιδάσασμεν πρὸ ὀλίγου, ἡ δπόνησις σου καὶ ἡ εἰλικρινὴς σου μετομέλεια, τῆς ὁποίας ἔτυχα ἐδῶ μέσα τὴν στιγμὴν ταύτην μάρτυς, ἔφερε κ’ ἐμένα εἰς συναίσθησιν καὶ μὲ ἠνάγκασε νὰ σ’ ἐξομολογήθῶ τὸ μυστικόν μου... Συγχώρησέ με, Γερμανῆ, καὶ ἀφίσε με νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω!... Πρὶν νὰ φύγῃς σὺ οὕριον τὸ πρᾶξ, θὰ φύγω ἐγὼ ἀμέσως ἀπόψε.

Χάρισέ μου μόνον ὡς ἐφόδιον τὴν συγγνώμην σου, καὶ αὐτὴ μοῦ φθάσει διὰ νὰ παρηγορηθῶ καὶ νὰ ἐγκαρτερήσω... Συγχώρησέ με, Γερμανῆ!

Καὶ ὀπιστρέψας τὸ πρόσωπόν του ἐπ’ αὐτῆς, ὁ Ρενὲ, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατηθῆ, ἤρχισε νὰ κλαίῃ δυνατὰ, ὡς μικρὸν παιδίον, μέσα εἰς τὸ μανδῆλί του.

Στενοχωρημένη ἡ Γερμανῆ τὸν συνεκράτησε διὰ νὰ τὸν περιποιηθῆ καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

— Ρενέ... φιλε μου... Παῦσε, σὲ παρακαλῶ... Μοῦ προξενοῦν κακὸν τὰ δάκρυά σου... Καὶ τὰ χέρια τῆς νομίζεις, ὅτι τὸν ἐχάιδευαν, ἐνόςφω ἐπροσπαθεῖσαν ν’ ἀποσύρουν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του τὰ ἰδικὰ του.

— Μὲ ἀγαπᾶς λοιπόν! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Μὲ ἀγαπᾶς καὶ τώρα, πού γνωρίζεις ὄλην τὴν ἐλευσινότητά μου!...

— Σὲ ἀγαπῶ!... ἀπήνησεν ἡ Γερμανῆ. Τώρα μάλιστα σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον!... ‘Αρκεῖ νὰ ἔχῃς τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον τὴν στιγμὴν ταύτην αἰσθάνομαι κ’ ἐγὼ...

— Θὰ τῶχω! ἀνέκραξεν ὁ Ρενὲ, ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν σφιγκτὰ ἐκ τῆς ὀσφύος. Θὰ ἐργασθῶ γιὰ σένα, Γερμανῆ, καὶ δὲν θὰ μᾶς λείψῃ τίποτε. Σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θ’ ἀργήσω νὰ γίνω ὀλοτελῶς ἄλλος ἀνθρώπος, καὶ ὅτι τὴν μεταβολὴν μου ταύτην, εἰς τὴν ἀγάπην σου μόνον θὰ ὀφείλω!

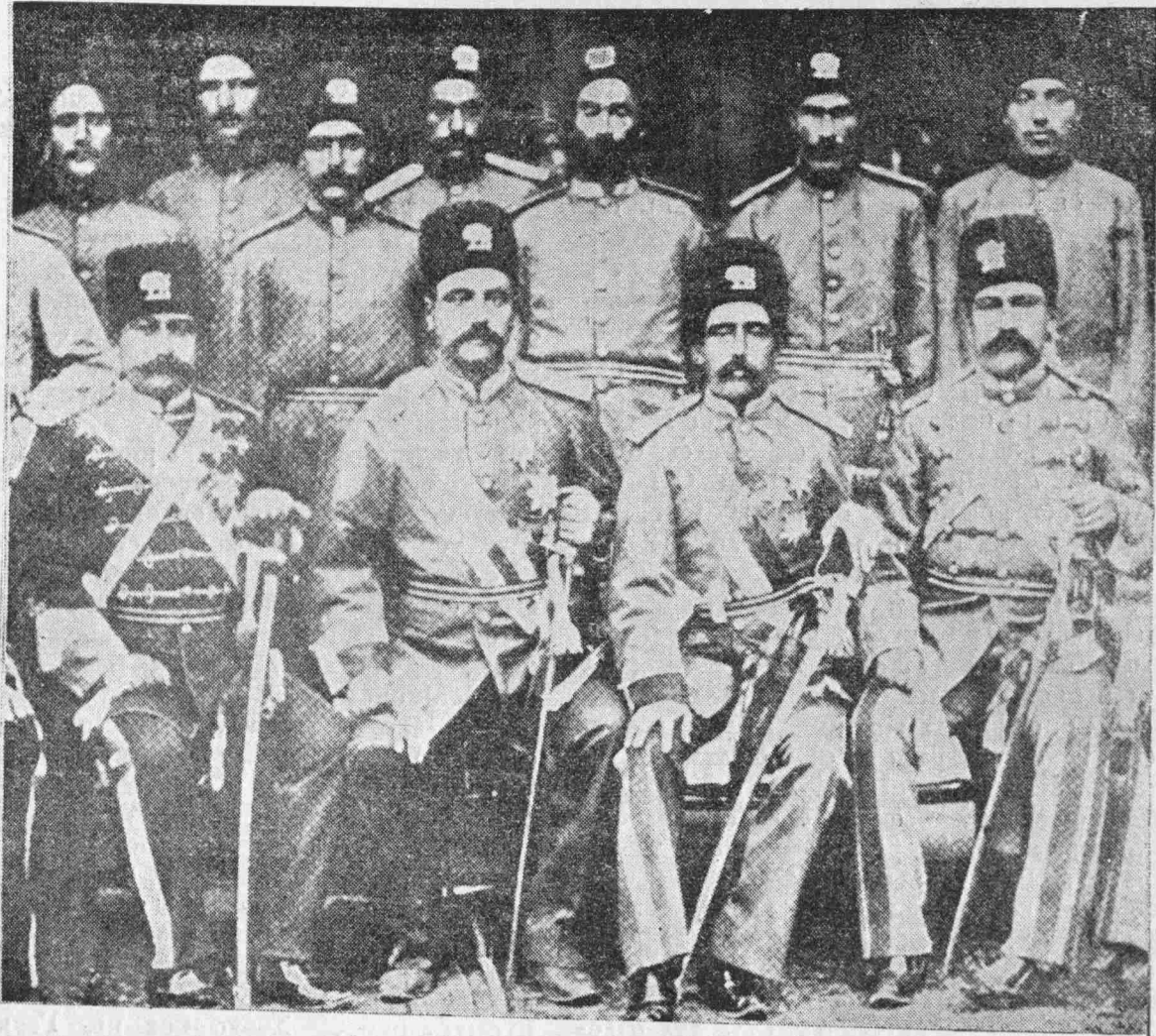
— ‘Οπως κ’ ἐγὼ τὴν ἰδικὴν μου μεταβολὴν στήν ἰδικὴν σου ὀφείλω ἀγάπην!... προσέθηκέν ἡ Γερμανῆ, κλίνουσα τὴν κεμψὴν τῆς κεφαλῆν ἐπὶ τῆς ὀμοπλάτης του. Σὲ πιστεύω, καὶ ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν λόγον σου. Θὰ ἐργασθῆς γιὰ ἐμένα... ‘Αλλὰ κ’ ἐγὼ θὰ ἐργασθῶ!... ‘Ω! μὴ νομίζεις, ὅτι δὲν γνωρίζω κ’ ἐγὼ τὴν ἐργασίαν... ‘Αφ’ ὅτου ὁ πατήρ μου ἔπαυσε νὰ ζῆ, πολλὰκις ἔτυχε κ’ ἐγὼ νὰ τὴν δοκιμάσω... Μαζῆ σου μάλιστα, Ρενέ... ‘Ω! μαζῆ σου καὶ γιὰ σένα, θὰ ἦναι ἡ καλλιτέρα δι’ ἐμὲ εὐχαριστήσις...

Κανεῖς των δὲν ἔκλαιε πλέον. Μὲ μάτια λάμποντα, προσέβλεπον ἀλλήλους, κρατούμενοι σφιγκτὰ χεῖρι μὲ χεῖρι.

— Καὶ νὰ σκέπτεται κανεῖς, εἶπε μετ’ ὀλίγον ὁ Ρενὲ, ὅτι τὴν εὐτυχίαν μᾶς ταύτην τὴν ὀφείλομεν εἰς μίαν ἀπλήν διήγησιν...

— Εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἐπιτυχία τοῦ συγγραφέως, προσέθηκέν ἡ Γερμανῆ. Μᾶς ἔδωκε τὴν χειροτέραν λύσιν, διὰ νὰ μᾶς δεῖξῃ τὸ καθῆκόν μας εἰς τὴν ἰδικὴν μᾶς περιπτώσιν.

(Mme F. Méaulle)

Πέρσαι επίσημοι.

βιβλίον περί ατόλων και ατολμίας, αναφέρει πλείστα όσα αληθώς περιεργα. Μία κυρία αϊφνης έντροπαλή εισέρχεται εις την αίθουσαν της συναναστροφής, τρομαγμένη και πλήρης ταραχής. 'Η οικοδόποινα την παρουσιάζει έναλλάξ εις τας παρισταμένας. 'Η κυρία ανταλλάσσει χαιρετισμούς και χειραψίας, ψελλίζει όλίγας λέξεις και έπειτα νομίζουσα, ότι απηλευθερώθη, μεταβαίνει εις τó πρώτον καθίσμα, τó όποιον άπαντá, εις μίαν σκοτεινήν γωνίαν, και κάθεται μακράν των βλεμμάτων. 'Αλλ' όποια έκπληξις! 'Εκ τού καθίσματος έγείρεται ένα πνιγμένον παράπονον. 'Από την ταραχήν της, τρώντι, ή κυρία εκάθησεν επί μιας άλλης, ή όποια τώρα άγωνιά από τó άπροσδόκητον αυτό βάρος. Φαντάζεσθε την ταραχήν της κυρίας, τας συγγνώμας και τόν γέλωτα της συναναστροφής. 'Αλλά και οί ρήτορες ύποφέρουν από δειλίαν. 'Εν από τά διασκεδαστικότερα ανέκδοτα είναι τó του 'Ασολάν, όστις, χωρίς να έχη κάμει ποτέ διάλεξιν, έδέχθη μίαν πρόσκλησιν εις την αίθουσαν των Καπουκίνων και έσχεδιάζε να κάμη μίαν θαυμασίαν διάλεξιν περί 'Αμερικής. 'Αμα εκάθησε λοιπόν αναπαυτικώτατα πρό του κόσμου, ήρχισε να λέγη:

— Κυρίαί και κύριοι, εις την 'Αμερικην μεταβαίνει τις διά του άτμοπλοίου, μεταβαίνει διά του άτμοπλοίου...

'Ολος ό κόσμος ήτένιζεν έκπληκτος. Και αϊφνης ειδον όλοι τόν 'Ασολάν, όστις, λαμβάνων τας σημειώσεις του, ήγγέρθη και, φεύγων, ειπε προς τούς φίλους του:

— 'Εγώ όμως τώρα φεύγω διά της θύρας...

Και από εκείνης της ήμέρας, έννοείται, δέν έκαμε πλέον διάλεξιν.

Ποία είναι τώρα ή θεραπεία της ατολμίας, διά τι βεβαίως ως ασθένεια θά έχη και αυτή την θεραπείαν της;

'Ο Ριμπώ, όστις ταξινομεί την ατολμίαν μεταξύ των άβουλιών και την παριστá ως μίαν μορφήν των ασθeneιών της θελήσεως, προτείνει κατ'αυτάς τά τοπωτικά μέσα: την ύδροθεραπείαν και τας ψυχικάς έπιρροίας.

Αί τελευταίαι αυται κυρίως επιδρουñ ιδιαιτέρως. Οί έντροπαλοί πρέπει προπάντων από παιδικής ήλικίας να εξοικειώνονται εις τόν κόσμον, να σκληραγωγούν την ψυχήν των εις τας συναναστροφάς. Περισσότερον ακόμη από τούς γονείς, οί διδάσκαλοι δύνανται να θεραπεύσουν την ατολμίαν, και εις τó σχολειον καλλίτερα από κάθε άλλο μέρος, ή ατολμία εκριζώνεται.

Διά τούς μεγάλους τó καλλίτερον φάρμακον κατά της ατολμίας είναι ό... πλούτος. Καταστήτε πλούσιοι. Αυτή είναι ή καλλίτερα συνταγή. 'Όταν είναι κανεις πλούσιος, αισθάνεται εαυτόν ύπεροχον, έχει θάρρος και θεωρεί αυτόν ύπερτερον του κοινού κόσμου. Δέν δειλιá πλέον. 'Ο χρυσός υπό την έποψιν αυτήν είναι τó θαυμασιώτερον φάρμακον της δειλίας.

'Αλλο μέσον κατά της ατολμίας είναι αι διοικητικαι θέσεις. 'Ο δειλός, όστις έτρόμαξε πρό μιας γυναικός, γίνεται θαρραλεώτατος, όταν έχη μίαν οϊανδήποτε ευθύνην, όταν πρόκηται να διοικήση μίαν τράπεζαν, να οργανώση ένα τάγμα, να διευθύνη μίαν έπιχείρησιν. 'Η ευθύνη είναι ό πτερνιστήρ των ατόλων και πρό αυτής ή ατολμία, αν δέν κατανικάται άμέσως, καταπνίγεται όμως και εκλείπει.

Δυστυχώς τά δύο αυτά φάρμακα, τά όποια είναι μοναδικά κατά της ατολμίας, δέν τά έχουν όλοι πρόχειρα. Είναι τó μόνον μειονέκτημα, τó όποιον έχει πάνεις να τούς προσάψη.

A.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΡΟΠΑΛΩΝ

'Η αιδώς και ή ατολμία είναι ασθένειαι, αι όποιαί όλονέν εκλείπουν. Δύναται τις να ειπύ, ότι ή αιδημοσύνη είναι έναντία του αϊώνός μας και ότι σήμερα, εις τόν αϊώνα της πάλης των μεγάλων έπιχειρήσεων, των προώρων ταλάντων, ή τόλμη άνεπτύχθη. 'Ο αϊών μας έχει ως σύνθημα: «Τόπον εις τούς Ισχυρούς», και τó σύνθημα αυτό καταργεί πάσαν δειλίαν και πάσαν αιδημοσύνην. 'Η ανάπτυξις έξ άλλου των άγώνων και της γυμναστικής, αι σχέσεις μεταξύ άλλήλων, αι όποιαί εύκόλως λαμβάνουν χώραν, ή πυρετώδης ανάγκη εργασίας, δημιουργούñ γενεάς τολμηράς και Ισχυροτέρας.

Νέοι και νέαι έχουñ θάρρος καταπλήσσον εις την εποχήν μας. Εισέρχονται εις τας αίθούσας, θριαμβεύουñ επί του βήματος, δίδουñ χειραψίας άγγλικάς, από εκείνας, αι όποιαί θά έφόβιζον τούς προγόνους μας, και φέρονται εις μίαν αίθουσαν, πλημμυρούσαν προσκεκλημένων, όπως θά φέρονται και εις τó δωμάτιόν των, όταν εύρίσκονται μόνοι.

'Αν όμως εξαλείφεται κάπως ή ατολμία και αν έλαττουται ό αριθμός των ατόλων, θά ήτο άφελές να ύποστηρίξωμεν, ότι ή ασθένεια αυτή — διότι πρόκειται περί ασθeneίας — δέν ύπάρχει πλέον. Είναι ακόμη άρκετοί οί άνθρωποι, οί όποιοι προσκρούουñ εις τας καθέκλας, οί όποιοι έρρυθριούñ έμπροσθεν των γυναικών, αισθάνονται την γλώσσαν να κολλά εις τόν ουρανίσκον των, όταν εύρίσκονται πρό μιας συναναστροφής, και καθίστανται οί δυστυχέστεροι των ανθρώπων, άμα εξέλθουñ του δωματίου των.

'Ο 'Αλφόνσος Δωδέ διηγείται εις άμμήτους σελίδας την περιγραφήν της ατολμίας του. 'Η σκηνή μάλιστα της εισόδου του εις την αίθουσαν της Αύγουστίνης Βροάν-μ' ένα καινούργιο φράκο — τó πρώτόν του φράκο — είναι έν από τά τελειότερα πορτραίτα της δειλίας, τά όποια έγινάν ποτε: «'Εχόρευσα, λέγει, έχόρευσα μάλιστα πολύ κακά.

'Αμα έτελείωσεν ή καθρέλλια, έμεινα αϊφνιδίως άκίνητος, χαλιναγωγούμενος από την μυωπίαν μου, πολύ δειλός, ώστε να μεταχειρισθώ διόπτρας, πολύ ποιητής, ώστε να χρησιμοποιώ όμματούαλια, φοβούμενος εις έκαστον νίνημα μήπως θραύσω τó γόνυ μου εις γωνίαν έπίπλου, ή μη τοποθετήσω την μύτην μου εις τ' άνοικτά στήθη κάμμιας κυρίας. 'Αλλ' εις τó τέλος ή πείνα και ή δίψα με κατέλαβον. Και όλόκληρον βασιλείον αν μου έδιδον, δέν θά μετέβαινα εις τó κυλικειον, ένόσφ ήτο πλήρης. 'Ανέμενα να φύγη ό κόσμος».

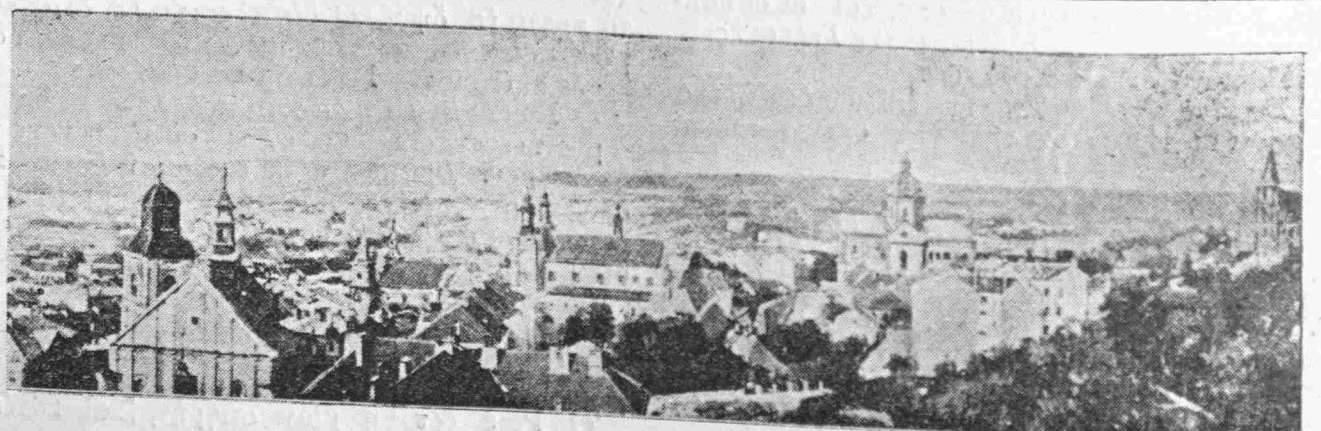
Και ό συγγραφεύς διηγείται πώς κατόπιν μετέβη εις τó κυλικειον, πώς ή μυωπία του τόν έκαμε να λάβη έν ποτήριον ύδατος αντί αναψυκτικού, και πώς εις τó τέλος έρριψεν όλα τά ποτήρια, προς κοινόν τρόπον και κοινόν γέλωτα.

Διότι, τρώντι, τó πρώτον χαρακτηριστικόν του έντροπαλου είναι να φοβήται, όχι όλα τά πράγματα, αλλά μόνον τούς όμοίους του. 'Εκτός του Δωδέ, άλλως τε, και άλλοι μεγάλοι συγγραφείς ύπήρξαν δειλοί, και άρκει ν' αναφέρωμεν τόν Καρλάυλ, όστις ύπέφερε και εις μόνην την Ιδέαν να εισέλθη εις κατάστημα, όπως άγοράση τίποτε, και τόν Ρουσσώ, όστις δέν ήδύνατο ν' άγοράση άχλάδια, τά όποια ήγάπα, φοβούμενος την όπωροπώλιδα, ήτις εύρίσκετο έντός του καταστήματός της.

'Αλλως τε, τ' ανέκδοτα των δειλών είναι άναρίθμητα:

'Ο 'Αρτεμβεργ, όστις έγραψεν έν όλόκληρον

Τό Ποζεμύσλ.

MARIA Δ. ΒΛΑΣΤΑΡΗ

Ἡ εὐγενὴς κοινωνία τῆς πρωτευούσης μας μὲ τὸ ξεψύχημα τοῦ ἔτους, ποῦ μᾶς ἀφῆκεν, ἐδοκίμασε πικρὰ τὴν θλιβερὰν ἀπώλειαν μιᾶς ἀπὸ τὰς πλέον διακεκριμένας δεσποίνας τῆς, μὲ τὸν θάνατον τῆς **Μαρίας Δ. Βλαστάρη**. Δὲν ἦτο μόνον ἀριστοκράτις κυρία ἢ τόσον προῶρος ἐκλιπούσα. Ἡ κοινωνικὴ θέσις, εἰς ἣν ἀνήκεν, ἀφοῦ ἦτο γόνος εὐγενεστάτης οἰκογενείας καὶ σύζυγος γνωστοτάτου καὶ συμπαθοῦς τραπεζίτου τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὁ πλοῦτός της καὶ ὅλα τὰ ἄλλα δῶρα τῆς Εἰμαρμένης, ἀπετέλουν πολυτίμους ἀδάμαντας εἰς τὸν φωτιστέφανον τῶν χαρίτων της. Ἦτο αὐτὴ ἡ Χάρις καθὼς τὴν ἀνέπλασεν ἢ φαντασία τῆς ἀρχαιότητος, ἦτο μία Καρυάτις, καταλθοῦσα ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ στηλοβάτου της, μία Γαλάτεια, ζωογονηθεῖσα εἰς τὰς ἡμέρας μας.

Ἦτο ἡ κατ' ἐξοχὴν Καλλονή, ἢ συνδυασμένη τόσον ἀρμονικὰ μετὰ τῆς Εὐγενείας. Πρὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ της παραστήματος, τῶν

λεπτῶν αὐτῆς χαρακτηριστικῶν, πρὸ τῆς ἐκφράσεως τοῦ ἰδιαίτερου φωτὸς τῆς ψυχῆς

ωνίαν τῆς πόλεός μας, ἢ δὲ παρουσία της ἐχάριζεν ἰδιαίτερον ζῶην καὶ χάριν εἰς ὅλας τὰς ἀριστοκρατικὰς συγκεντρώσεις τῆς βασιλευούσης.

Ἄλλοίμονον! Ἡ Χάρις ἐκείνη, ἢ Εὐγένεια, ἢ Γλυκύτης ἐδαμάσθησαν νόσος ὕπουλος κατέφαγε τὸ καλλιπέταλον ἄνθος καὶ ἡ **Μαρία Δ. Βλαστάρη** κατέλιπε τὸν κόσμον τοῦτον, παρὰ τὰς προσπαθείας τῆς ἐπιστήμης, παρὰ τὰς στοργικὰς περιθάλψεις συζύγου καὶ τέκνων. Ἄλλ' ἂν ἡ **Μαρία Δ. Βλαστάρη** ἀπέθανεν, ἢ μνήμη της θέλει ζῆ μεταξὺ ὄλων ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν, τὴν εἶδον, τὴν ἐξετίμησαν.

της, οὐδεμία καρδιά ἔμεινεν ἀσυγκίνητος καὶ ἀπαθής.

Ἀπετέλει καύχημα εἰς τὴν ἀνωτέραν κοι-

Ἡ κηδεῖα τῆς μεταστάσης, ἐπιβάλλουσα, μεγαλοπρεπῆς, συνεκέντρωσεν ὅλα τὰ ἐπίλεκτα μέλη τῆς διεθνoῦς κοινωνίας, ἦτις ἀπέτινε φόρον ὕστατον εἰς τὴν ἐκλιπούσαν εὐγενῆ δέσποιναν.

Ἐκδηλοῦντες τὰ συλλυπητήριά μας εἰς τὸν βαρυπενθοῦντα σύζυγον κ. Δ. Βλαστάρην καὶ τὰ ἀπορφανισθέντα τέκνα, εὐχόμεθα εἰς τὴν μεταστάσαν τὴν μνήμην αἰωνίαν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΝΑΣ ΤΥΠΟΣ

ὑποθέτω νὰ ἐγνώρισατε ἓνα πολὺ περίεργον γυναικεῖον τύπον, ὁ ὁποῖος πρὸ τίνος καιροῦ κατήντησε πασίγνωστος εἰς τοὺς περιπατητὰς τοῦ Μπέγιογλου. Ὅσοι δὲν τὸν ἐγνώρισατε, μὴ ζητήσατε τὴν τελείαν περιγραφὴν του, διότι, τόσον χαῶδες καὶ ἀρλεσκινικὸν εἶναι τὸ ὄλον τοῦ ἀκατανόητου αὐτοῦ γυναικείου πλάσματος, ὥστε κάθε περιγραφή του νὰ καταντᾷ δυσκολωτάτη, ἂν ὄχι ἀδύνατος.

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα διὰ τὴν ἡλικίαν του. Οὐτὲ νὰ φαντασθῆτε κἄν, ὅτι θὰ μάθετε ποτὲ αὐτὴν, ἀφοῦ, κατὰ τὸν γενικὸν τῶν γυναικῶν μας κανόνα, εἶναι ἱκανὴ νὰ σᾶς κομματιάσῃ, ἂν τῆς θίξετε τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἐπιμένει, ὅτι κατάγεται ἀπὸ ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν καὶ, πρὸς διαπίστωσιν τῶν λόγων της, ἐπιδεικνύει κἄτι πανάρχαια μὲν, ἔχοντα ὅμως κἄποιαν σχέσιν πρὸς ἄλλοτὲ ποτε ἀποφόρια ἀριστοκρατικῆς περιβολῆς. Δὲν τῆς λείπει καὶ τὸ καπέλινο, τὸ μανσὸν καὶ ἡ ὀμβρέλλα.

Καὶ ἔως ἐδῶ μὲν τὸ πρᾶγμα δὲν παρουσιάζει καμμίαν ἀξίαν ἢ σπουδαιότητα. Τί σημαίνει τάχα, ἂν ἓνας ἀκόμη τύπος προσετέθῃ εἰς τούτους καὶ τούτους, ποῦ ἀδιάκοπα πηγαινοέρχονται στὰ πεζοδρόμια ἢ ἐνοκῆπτουν πότε-πότε στὰ κέντρα μας τὰ διάφορα;

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι καὶ ὁ νέος αὐτὸς τύπος ἔχει τὴν ἱστορίαν του, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι τύποι ἔχουν ἐπίσης τὴν ἰδικὴν των, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ γυναικείου αὐτοῦ τύπου ἔχει κἄποιαν περιέργειαν καὶ πολλὴν σχέσιν μὲ τὴν λεπτότητα τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς τὴν παραδίδωμεν ὡς καθαρὰν αὐτοβιογραφίαν του.

Τὴν συνητήσαμεν προχθὲς, καθημένην σ' ἓνα παγκάκι τῆς λεωφόρου τοῦ Ταξιμ καὶ ἀδιαφοροῦσαν πρὸς τὴν ραγδαίαν βροχήν, ἢ ὁποία τὴν περιέλουε τὴν ὥραν ἐκείνην.

Τὴν διέκρινε πρῶτος ὁ φίλος μου. — Διές, τὴν καῦμένη, μουσκεμὸ ποῦ τὸν τραβᾷ καὶ δὲν σαλεύει ἀπὸ τὴν θέσι της! Καὶ τὴν ἐπλησιάσαμεν, διὰ νὰ τὴν προστατεύσωμεν κάτω ἀπὸ τῆς δύο ὀμβρέλλαις μας.

Ἐκείνη ἐδέχθη καὶ ἐστάθη ἀνάμεσα στοὺς δύο μας, ἐνῶ ἐβαδίζομεν σιγὰ-σιγὰ τὴν πρὸς τὸ Τουνελ ἄγουσαν.

— Ἔλα, Μανιώ, πέ μας τί ἤθελες ἐκεῖ μουσκευμένη στὸ παγκάκι;

Καὶ ἐκείνη, σὰν νὰ τῆς ἐθίξαμε τὴν εὐπαθεστῆραν χορδὴν τῶν αἰσθημάτων της, ἀφῆκεν ἓνα πολὺ σπαρακτικὸν στεναγμὸν καὶ μᾶς λεγεῖ:

— Μωρὲ καλὰ παιδιὰ μου, γιατί ὁ κόσμος εἶναι ἔτσι κακός; Γιατί καμμιά φορὰ δὲν στάθηκε ν' ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν μου, γιὰ νὰ καταλάβῃ, ὅτι δὲν εἶμαι τρελλή, ὅπως μὲ νομίζει; Μωρὲ παιδιὰ μου, τρελλὸς εἶναι κανεὶς, ἄμα τὸν μπήξουν τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά καὶ μὲ τὸν πόνο του τὸν ἀνυπόφορο χυθῆ ἔξω στὰ σοκάκια, γυρῶντας παρηγοριά ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του, ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο, σὰν κ' ἐμένα, σὰν καὶ σᾶς! Ἐκαμα κακό, μωρὲ παιδιὰ μου, γιατί ἀγάπησα κ' ἐγὼ ἓναν προκομμένο ἄνδρα, κ' αὐτός, ἀφοῦ μ' ἐγάλασε μὲ τὴν πειὸ μεγάλην ἀτιμίαν του, μ' ἀφηκε μέσα στοὺς πέντε δρόμους καὶ γκρεμίσθηκα κατὰ διαβόλου, χωρὶς νὰ τὸν ξαναδῶ!...

Καὶ ἤραχισ τὰ κλάμματα καὶ τοὺς λυρισμούς, οἱ ὁποῖοι ἐκίνησαν πολλοῦ κόσμου τὴν περιέργειαν. Ἐνωσῆτε τώρα περὶ τίνος πρόκειται καὶ πῶς μέσα στὴν ἠθικοποιημένην κοινωνίαν μας τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλάσμα, ἐνῶ ζητεῖ κἄπου νὰ πῆ τὸν πόνο του, νὰ ζητήσῃ λίγη παρηγοριά, ἔξ ἐναντίας δέχεται περιφρονήσεις καὶ περιπαίγματα, εἰς βαθμὸν, ὥστε, ἂν δὲν ἐτρελλάθῃ τελείως, νὰ μὴ ἀπέχῃ πολὺ ἢ στιγμὴ, ποῦ θὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς φρενολογικὸν ἄσυλον.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνωμεν περισσότερον πλησίον της, διότι τὴν ἐπῆραν μυρωδιὰ οἱ συνήθεις σταυρωταὶ της, οἱ ὁποῖοι τὴν ἔτρεψαν εἰς κυριολετικῶς ἄτακτον φυγήν.

Ἄσ...

Τὸ Δυρράχιον.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΝΩΔΥΝΟΣ

«Παλιές ιστορίες, πάντα νέες», γράφει κάπου ο Παλαμάς, προκειμένου περί των τραγικών ειδυλλίων, που χρησιμεύουν ο νηπιώδης κλαυσιγέλως και το κύκνειον ἄσμα όλων των συγγραφέων. Αὐταὶ αἱ λέξεις τοῦ ποιητοῦ ἀπεμάκρυναν κάθε δισταγμόν, πού εἶχα, καὶ μ' ἐπεισαν ν' ἀντιγράψω ἕνα ἀπὸ τὰ συνειθισμένα ἐρωτικά ἐπεισόδια, πού συνέβη εἰς κάποιον δάσκαλον νεωτάτης ἐκδόσεως.

* *

Ἐπεσον ἀπλησιζόμενος ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου, σὰν οἰκογενειάρχης, ὕστερα ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς.

— Μὲ ἠπάτησε! φίλε μου, μὲ ἠπάτησε!
— Ποιὸς σὲ ἠπάτησε, βρε ἀδελφέ;
Ὁ φίλος μου ἐστέναξεν ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τοῦ στομάχου του καὶ σὰν νὰ ἐδίδασκε τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας, ἀπήγγεισεν:
— Ἐκείνη!!!

Κατόπιν ἐτριξε τὰ δόντια του, ἐσφίξε τῆς γροθιῆς του καὶ ἤρχισε νὰ ἐκθέτῃ ὅλους τοὺς φρικώδεις ἐκδικητικὸς ὑπολογισμούς του.

Θὰ ἐσκοτώνοτο... μὰ ὄχι. Καλλίτερα νὰ σκοτώσῃ ἐκείνην. Βέβαια ἐκείνην θὰ ἐσκοτώνοτο. Ἄλλὰ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατόν της; Ἐπρεπε νὰ σκοτωθοῦν καὶ οἱ δύο. Αὐτὸ εἶναι. Θὰ τὴν φώναζεν ἕνα βράδυ, θὰ τὴν πλησίαζε... μπάμ, μπούμ... καὶ τελείωσεν. Τόρα ὁμως ἠγογγύετο ἕνα ἄλλο φοβερὸ πρόβλημα. Ἐκεῖνος; Ἐκεῖνος θὰ γελοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὰ πτώματά των. Δὲν τὸ ἤθελε ὁ Θεὸς αὐτό. Τὸ ἀπεφάσισε πειὰ: Θὰ σκότωνε ἐκείνον. Τί τάχα; Σ' ἕνα παρασόκακο, μ' ἕνα μαχαίρι, μιὰ στήν κοιλιὰ καὶ ὄρα τευ καλή. Ὁ κύριος, πού ἔλεγεν ὅλα αὐτὰ τὰ λογάκια, δὲν ἐνθυμείται εἰς καμμίαν περιόδον τῆς ζωῆς του νὰ ἐχρημάτισε τρόφιμος τοῦ μακουργιοδικεῖου.

Θὰ τὸν ἐστελνα, ὠρισμένως, εἰς τὸν κ. Στρογγύλην νὰ τὸν λύσῃ, μὲ τὴν συνήθη μεθοδικότητά του, ὅλους αὐτοὺς τοὺς μαθηματικὸς συνδυασμούς, ἂν δὲν τὸν ἐβλεπα μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια—ἦταν δάσκαλος—νὰ ζητῆ τὴν συμβουλήν μου, σὰν στενός του φίλος πού ἦμουν.

Ὁμολογῶ, ὅτι τάφερα στενά. Τὸν κύτταξα εἰς τὸ πρόσωπον γιὰ νὰ μὲ δώσῃ κι' ἄλλας ἐξηγήσεις. Μ' ἐξιστόρησεν ὅλον τὸν ἐρωτικόν του βίον, πού δὲν ἔζησε περισσότερον ἀπὸ τοὺς δώδεκα μῆνας. Ἐνόμισεν, ὅτι δὲν εἶχε μόνον ἡ γραμματικὴ τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν ἐξαιρέσεων, ἀλλ' ὅτι μποροῦσε καὶ μιὰ διδασκαλικὴ καρδιά νὰ αἰσθανθῆ τὴν γαργαλιστικὴν ἐπίδρασιν δυὸ παιχιδιάρικων ματιῶν.

Καὶ τὴν ἠγάπησε καὶ τὸν ἠγάπησε. Τὴν ἔγραψε, τὸν ἔγραψε. Τὴν φίλησε—ἐδῶ ὁ δάσκαλος κοκκίνισε—τὸν φίλησε. Τὸν εἶχεν ὑποσχεθῆ τὴν καρδιά της καὶ γιὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὰς λέξεις τοῦ φίλου μου: «τὸν εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ ἐνώσῃ μετ' αὐτοῦ τὰς τυχὰς της διὰ τῶν ἱερῶν καὶ ἁρρηκτῶν τοῦ ὑμεναίου δεσμῶν». Ἄλλὰ ὅλα ἦσαν ὄνειρα. Ἐνα βράδυ τὴν συνέλαβε μ' ἐκείνον. Καὶ νὰ ἦταν ἄνθρωπος;... Χωρὶς αἰσθήματα, χωρὶς γραμματικὴν, χωρὶς ἰδανικά... «Ἄφισε ἐμένα πού τὴν ἔλεγα κάθε βράδυ τὰ καλλίτερα ποιήματά μου—καυμένη Ἐκείνη!—ἐμένα, πού τὴν φιλοῦσα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης καὶ τοὺς ψιθυρισμούς τῶν βατραχῶν, ἐμένα μὲ τὰ γλυκὰ ὄνειρα γιὰ νὰ παραδοθῆ σ' ἐκείνον!»

— Ὁ καυμένος ὁ δάσκαλος! Ἦσθάντο τὴν καρδιά καὶ τὸ μέτωπόν του νὰ ἐξογκοῦνται καὶ ἠθελε παρηγοριά.

— Πές με λοιπὸν τίποτε, συμβούλευσέ με.
— Ἄκουσε, φίλε μου, τί μ' ἐδίδαξε μακρὰ, μακροτάτη πείρα: Τὸ πρῶτο, δηλ. τὴν ἐξόγκωσιν τῆς καρδιάς, μπορεῖς πολὺ εὐκολὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃς μὲ λίγα δάκρυα— ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο— σὲ μιῶ σὰν φίλος— ν' ἀλλάξῃς τὸν ἀριθμὸν τοῦ καπέλλου σου. Ἡ θεραπεία θὰ εἶναι ριζικὴ καὶ σχεδὸν ἀνώδυνος.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΚΥΡΙΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΑΤΜΟΜΥΛΩΝ Μολύβια διὰ πλομπὰς (douilles) ὅλων τῶν διαμέτρων εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στοιχειοχυτήριον «Gutenberg».

ΣΤΙΧΟΙ

Τῆ ἀλησμόνητῃ δεσποινίδι ΣΩΤΗΡΙΑ Π. ΛΟΓΑΡΙΑΔΟΥ, ἄσφως ἀρκαγείσῃ ὑπὸ τοῦ σκληροῦ δρεπάνου τοῦ θανάτου τῆ 25 Δεκεμβρίου 1914.

Δέκα ἐννιά μόλις χρονῶν, ὅλη δροσιὰ καὶ χάρι,
ὠμορφῇ σὰν τριαντάφυλλο καὶ σὰν τὸν κρῖνο ἀγνή,
πού τοῦ σπητιοῦ της ἦτανε στολίδι καὶ καμάρι,
ἡ Σωτηρία, ἕνα πρῶτ', ἐσβύστηκε, ἀγνή!

Μὴν κλαῖτε! Δὲν ἀπέθανε! Μακρὰ ἀπ' τῆ φαρμακάδα
τῆς ψεύτικης αὐτῆς ζωῆς, πού τυραννεῖ τὰ στήθια,
ζῆ στῆς ἀπόκοσμης ζωῆς τῆ θεία τῆ γλυκάδα,
κεῖ πῶχον τὸ βασίλειο ἡ ὠμορφιά κι' ἀλήθεια!

Δὲν ἤδραν ποιά τῆ σπέραξε ἀρρώστια οἱ γιατροὶ της,
καὶ μάταιο τὸ πειὸ ἀφραχτο βοτάνι τοῦ βουνοῦ,
γιατ' ἡ ἀρρώστια, πῶλυσε τῆ ψεύτικη ζωῆ της,
ἦταν λαχτάρα ἀδάμαστη, λαχτάρα τ' οὐρανοῦ!...

Τὴν ὠμορφὴ σου τῆ ζωῆ, ζῆσε, γλυκειὰ παρθένα!
Κι' ἂς παύσουνε τὰ δάκρυα ἐδῶ κι' οἱ στεναγμοὶ μας!
Μιὰ μέρα ἴσως θάμασε, πάλιν, μαζὴ μὲ σένα,
καὶ θὰ ἐνώωνται, σὰν πρῖν, παρθένα, οἱ παλμοὶ μας!

Κωτῆς.

Κ

Ἄβριον, Κυριακὴν, ἰι τρέχοντος, τελοῦμεν ἐν τῷ ἐν Σισλιῇ ἱερῷ ναφ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τὸ ἐτήσιον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τῆς μητρὸς μας

ΠΙΠΙΝΑΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ.

Παρακαλεῖσθε, ὅπως, προσερχόμενοι, ἐνώσητε τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον εὐχὰς σας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

Τῆ 10 Ἰανουαρίου 1915.

ΤΑ ΤΕΚΝΑ

Σ' ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Χρόνε, πού ἐτελείωσες τὸ μακρυνὸ ταξίδι καὶ πάλι ξαναφάνηκες μὲ τὸ παλὴν μνιασίδι, πού ἔχεις κρυμμένη τὴν Ἐδέμ γιὰ κάθ' ἀποσταμένο; Φέρε μας, χρόνε, σύννεφο φωτοπρεχυμένο, ὅπ' ἡ Εἰρήνη, τὸ πουλι ἐκεῖνο τ' ἀποφῶλι, πού μὲ τῆς πιαζάλες μας περιφρονήσαμ' ὅλοι, νὰ λαμπρῇ στὸν πλανήτη μας, καθὼς τὸ θεῖο ἀστέρκι πού φάνηκε κατ' ἰλαμπρο στὸν σκοτεινὸν αἰθέρα κι' ὠδήγησε, τί μυστήριον! τοὺς Μάγους νύχτα-μέρα, Εἰρήνη μὲ κλαδί ἐλῆας στὸ δεξιὸ της χέρι, παρηγορήτρα δεσποῖνα τοῦ κόσμου νὰ προβάλλῃ, στὸν ἄμοιρον πλανήτη μας νὰ βασιλεύσῃ πάλι τοῦ νέου ἔτους σύντροφος, παρηγοριὰ χαμένη. Αὐτὴ νὰ σβύσ' ἀπ' τῆς ψυχῆς τοῦ φόνου τὴν μανία μὲ τὴν γλυκειὰ της τὴν πνοή, κι' ἀφάνταστ' εὐτυχία νὰ διαφεντέψῃ μὲσ' στῆ γῆ τὴν πολυπικραμένη.

I. Θεών.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ἡ ἐλπίς ὁμοιάζει πρὸς φιλάρεσκον γυναῖκα, ἣτις σὲ ἐγκαταλείπει εὐθύς ἅμα δὲν κατορθώνει πλέον νὰ τρέφεται ἐκ τῶν δακρῶν καὶ τῶν στεναγμῶν σου.

✧ Ἡ ἀξία ἀγαθῆς τιμῆς πράξεως ἀπόλλυται διὰ τοῦ ἐλαχίστου κέρδους, ὅπερ ἐξ αὐτῆς πορίζομεθα. Διηγούμενοι αὐτὴν, ἱκανοποιούμεν τὴν φιλαυτίαν μας, καὶ οὕτω μὴδενίζομεν τὴν ὀφειλομένην ἡμῖν εὐγνωμοσύνην.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Ἀρραβῶνες. — Ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς τὴν ἡμέραν τῆς Πρωτοχρονιάς ἐτελέσθησαν ἐν Βαφροχωρίῳ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ συμπαθοῦς καὶ φερέλπιδος νέου κ. Ἡλία Β. Μπάμπη μετὰ τῆς χαριτοβρύτου δεσποινίδος Σοφίας Εὐθ. Γιαννάρου. Τοῖς οὕτως εὐαρμόστως μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Εὐαnthία Περδικάρη. — Ἐνα ἀγγελουδι μὲ δεκαπέντε ἀνοίξεις ἀποκοιμήθηκε ἕνα βράδυ στὰ γόνατα τῆς μητέρας του. Μὰ ἐκεῖ, ἀποκοιμισμένο, εἶδεν ἕνα ὄνειρο γλυκὸ, τόσο γλυκὸ, πού δὲν θέλησε ν' ἀνοίξῃ πειὰ τὰ ματάκια του. Κοιμάται ἀκόμη μέσα στὸ παρθενικὸ κρεβάτι, πού πλαισιώθηκε ἀπὸ λουλούδια καὶ δάκρυα. Ἄς σεβασθοῦμε τὸν ὕπνο του. Ἄς κρατήσουμε τὰ δάκρυά μας. Εἶναι σκληρὸν νὰ ταράττῃ κανεὶς τὰ πλάνα ὄνειρα, πού βλέπει ἡ παρθένα μέσα στὸν παντοτεινὸν τῆς ὕπνο... — Π. Παλ.

Κινηματογράφοι — Ἐκτακτὸς πικιλία διακρίνεται τὸ πρόγραμμα τῆς ἐβδομάδος ταύτης εἰς τὸν κινηματογράφον «Σαντράλ» τῆς διόδου Συρίας. Ὅλα ὠραῖα καὶ ἐξοχα, μὲ μουσικὴν πρώτης τάξεως. Μοναδικὸν κέντρον ἀναψυχῆς.

— Εἰς τὸν κινηματογράφον τῆς «Προόδου» τῶν Ταταούλων, ἐν ἡμερίδι καὶ ἐσπερίδι, αὐριον προβάλλονται ἐκτάκτου τελειότητος ταινίαι, ποικίλων ὑποθέσεων. Χάνει πολὺ ὁποιος δὲν τὰς παρακολουθεῖ.

— Ὁ κινηματογράφος «Ροαγιάλ», ὁ λειτουργῶν εἰς τὸ θέατρον «Βιριτέ», συγκεντρώνει ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς εὐρυχωρίας. Δίδει ὠραιότητος καὶ ἐκλεκτοτάτης ταινίας πλουσιωτάτου προγράμματος, τὸ ὁποῖον ἀλλάσσει δις τῆς ἐβδομάδος, Τρίτην καὶ Παρασκευὴν. Εἰς δὲ τὰ διαλείμματα τῶν ἐσπερίδων του χορεύτρια καὶ αἰοδοὶ ποικίλλουσι τὸ ὠραῖον, ἄλλωστε, πρόγραμμα.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ο ΓΕΛΩΣ

Ὁ De Amicis λέγει, ὅτι, ὅταν μία γυνὴ γαλῶ ὑπερβολικὰ, χάνει τὴν λεπτότητά της. Ἡ γυνὴ ἐπλασθῆ νὰ μειδιᾷ μόνον. Τὴν σκέψιν ταύτην ἐνθυμοῦμαι ὁσάκις εὐρεθῶ πρὸ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐν μέσον νὰ δεῖξουν τὰ ὠραῖά των δόντια: τὸ γέλω. Ἐπί τινος στιγμῆς ἡ ζωηρότης των παράγει τὴν ἐντύπωσιν τῆς διαυγείας τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ, παρατεινομένη, κουράζει καὶ προδίδει τὸ κοῦφον τῆς ψυχῆς των. Εἶναι πολὺ εὐκολὸν νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι γελοῦν πολὺ, δὲν δύνανται νὰ ἀγαπήσουν πραγματικὰ, οὔτε νὰ γίνουν σοβαρὰί φίλαι. Δι' αὐτὰς ὁ ἔρωσ εἶναι τερπινὸν σπὸρ, μία παροδικὴ τρέλλα, ἡ ὁποῖα δὲν ἀφίνει ἴχνος. Ἐπίσης δι' αὐτὰς ἡ φιλία οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ εὐχάριστος σύνδεσμος μετὰξὺ προσώπων, τὰ ὁποῖα συγκεντρώνονται διὰ νὰ περᾶσωσιν εὐχαρίστους ὥρας καὶ λησμονήσουσιν τὰς μελαγχολίας τῆς ζωῆς. Ἄς ἐπιφυλάξωμεν τὴν συναναστροφὴν τῶν γυναικῶν αὐτῶν κατὰ τὰς ὥρας τῶν διασκεδάσεων. Κατὰ τὰς ὥρας ὅμως τῆς ἀνάγκης, καθ' ἃς χρειάζομεθα βοήθον καὶ σύντροφον ἱκανόν, μᾶς εἶναι περτεταὶ καὶ ἀνωφελεῖς.

ΙΑΝΘΗ

ΘΕΛΕΤΕ νὰ ἐνδυθῆτε μὲ τὰ ἐκλεκτότερα ἐνδύματα τοῦ νεωτέρου συρμοῦ;

ΘΕΛΕΤΕ νὰ ἀγοράσετε τοιαῦτα εἰς τιμὰς ἀνεπίδεκτους συναγωνισμοῦ;

Δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ μετὰξὺ Μπαγδῆ Καποῦ καὶ Σουλτάν Χαμάμ ἐν Σανιχῆ Χανίῳ εὐρισκόμενον Κατάστημα τοῦ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ὅπου θέλετε εὐρεῖτε τὰ κομψότερα, στερεότερα καὶ εὐδηγότερα ἐνδύματα.

Ἰδιαίτερον τμήμα γυναικείων ἐνδυμάτων νεωτέρου συρμοῦ.

Τιμαὶ ὠρισμένα.

μά στο τέλος τὰ ὀρτύκια
μὲ παράδες τ' ἀγοράζω.

Νεμρώδ, ὁ νεώτερος
Ζηλανάκης.

— Τὸ τουφέκι μου θὰ σπάσω,
θὰ κλεισθῶ μὲς' στὸν ὁδῶ μου,
ἀφοῦ σόμπα στὸ κυνήγι
δὲν μπορῶ νάχω κοντὰ μου.
"Ἄγγελος Ἰωαννίδης.

**ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑΙ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ**
χωρὶς ἀρχὴν καὶ χωρὶς τέλους.

— Ψαράς νάσθε σάν κ' ἐμένα,
ποῦ τραβῶ πάντα γιὰ ψάρι,
σκαλωμένο στὸ ἀγγίστρι,
τὸ μετζήτι τοῦ βαρκάρη.
Κιολεμένογλους.

— Ἀφοῦ τὸ παιδοβόλημα
ἐξίκαιεν οἰκτρῶς,
γίνομαι ἀπὸ σήμερον
τῶν γυναικῶν γίατρος.
Τιβέριος, παιδίατρος.

— Ἄν σᾶς τύχη κάμμιά μέρα
στρεΐδια ν' ἀγοράσετε,
μὴν ξεχνάτε κι' ἀπὸ μένα,
φίλοι, νὰ περάσετε.
Μαμμέλης,
εἰδικὸς στομαχολόγος.

— Βγαίνω πάντα στὸ κυνήγι
καὶ τὰ πόδια μου κουράζω,

— Λοιπόν, φίλε μου, νά, αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη μου,
σὲ ἀρέσει ;
— Μάλιστα, δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ ἓνα
σύζυγον.
— Τί ; ἓνα μόνον ; καὶ περισσοτέρους ἀκόμη.

Τηλεγράφημα στὴν παρέα τῶν μαλλιαρῶν :

— « Ἀρριθάρω στὸ μενούτο
μὲ τὴν φαμελιά μου ὅλη,
ἀφοῦ ἡ ζάχαρη, μοῦ εἶπαν,
ὅτι ζίκαινε στὴν Πόλι ».
Ζάχαρι Φιτίλης.

Ὁ Πάλλης πρὸς τὸν Μαστροφώτη τὸν γίατρο :

— « Φύλαξέ μου τὰ κοπέλλια,
μὴ σκορπίσουνε'
γιατὶ ξέρεις, σάν χαθοῦνε,
τί θὰ μὲ κοστίσουνε ».
Πάλλης.

Κύρ Φώτης πρὸς τὸν Πάλλη :

— « Τὰ μαντάτα σου τὰ εἶπα,
μὰ δὲν ἔκαναν ἐμφέτο.
Συμβουλὲς χωρὶς παράδες
ἔχουνε ἀξία ; Πέ το ! »

Φώτης.

ΕΓΩ.

Ὅσοι παρέλειψαν νὰ ἀγοράσουν τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 'Αἰῶ' Ὀλα 1915

τὸ κομψότατον τοῦτο καὶ καλλιτεχνικώτατον ἔργον μὲ θαυμάσιον πολύχρωμον ἐξώφυλλον,
καλλιεχνικὰς εἰκόνας καὶ πνευματώδεις γελοιογραφίας, ἄς σπεύσωσιν. Ὀλίγιστα ἀπέμειναν ἀντίτυπα.

Τιμᾶται γρ. 3. Διὰ τὰς ἐπαρχίας 4.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

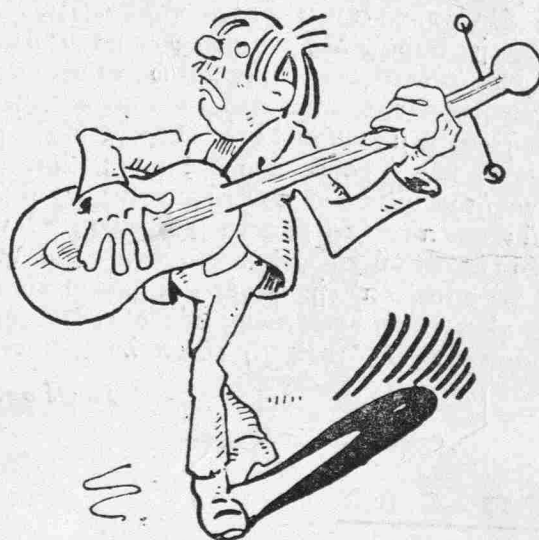
Ἐφέτος πορευτήθη ἔλλειψις καὶ ἡμεροδεικτῶν. Δὲν ὑπάρχουν, ὅπως ἄλλοτε, οἱ ἀφθονοὶ ἐκείνοι καὶ πολυποικίλοι, οἱ ὅποιοι τόσον ἀκριβεῖς ἦσαν, ὥστε καμμιά φορὰ, ἀντὶ τοῦ ἀγ. Δημητρίου, μᾶς ἀνήγγειλαν τῆς Πεντηκοστῆς. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι αἱ ἡμέραι περνοῦν καὶ χωρὶς τὸν ἡμεροδείκτην, πρὸς μεγίστην καὶ ὑποκάρδιον λύπην τῶν κυριῶν μας, διὰ τὰς ὁποίας τόσην σημασίαν ἔχει ἡ παρέλευσις τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς.

Κάποιος σοφὸς τῆς Εὐρώπης ἔβγαλε σ' τὴ μέση ζήτημα περὶ τοῦ λαιθασιμένου δῆθεν τῆς χρονολογίας, τὴν ὁποίαν λογαριάζομεν. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ λοιπόν, ἀντὶ τοῦ 1915, κρέπει νὰ ἀριθμῶμεν 1919, σάν νὰ λέγωμεν δηλαδὴ πᾶμε μπροστὰ κατὰ τέσσαρα χρόνια. Τὰ κορίτσια καὶ τὰ γνωστὰ γεροντοπαλλήκαρά μας εἶναι εἰς μεγάλην συγκίνησιν, δι' εὐνοήτους λόγους.

Φαίνεται, ὅτι ἡ γηραιὰ γῆ μας, συναγωνιζομένη τὴν ἐξαπόλυσιν τοῦ πυρός καὶ τοῦ σιδήρου ὑπὸ τῶν πανευρωπαϊῶν πολεμιστῶν, ἤρχισε καὶ αὐτὴ. ὄχι νὰ συγκινηθῆται, ἀλλὰ νὰ κινήται, διὰ νὰ μᾶς δεῖξῃ τὸ πῶς σκοτώνουν. Μ' ἓνα τῆς λοιπὸν τέτοιο κούνημά της σ' τὴν Ἰταλίαν πῆρε κάτω χιλιάδες χιλιάδων θύματα.

Διότι, ὅπως ἐγεινεν ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, οὔτε ἡ γῆ δὲν τὸν θέλει νὰ τὸν σηκώσῃ ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ ἐταιρεία τοῦ τράμ, ἀντὶ νὰ φροντίξῃ νὰ πυκνώσῃ τὰς συγκοινωνίας, καταγίνεται πῶς νὰ περισσεύσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν κοντρολέρ.

Σὺ τοῦρριξις στοὺν γιέλουτα,
μὰ ἐγὼ δὲν τρώγου βούκα
ἀπ' τὸν ἰσδικό σου ἰέρουτα,
σκουρδόπιστη Παμπούκα !

Ἐφ' δηλαδὴ βγαίνει ἡ ψυχὴ σας νὰ φυλάγεται ἓνα τρὸμ διὰ τὰ Ταταῦλα. Ξαναβγαίνει αὐτὴ, ὅταν σαρδελοποιημένος σ' τὴν θέσιν σας κουράζεσθε καὶ βαρυνέσθε νὰ δεῖχτε τὸ εἰσιτήριόν σας σ' τοὺς ἀνεβοκαταβαίνοντας ἀτελετήτους κοντρολέρ. Μερικοὶ καὶ τοῦτο τὸ παραδέχονται ὡς πρόοδον, ἀλλὰ πρόοδον, ἡ ὁποία περισσοτέρον φροντίζει διὰ τὴν τσέπην τῆς ἐταιρείας, παρὰ διὰ τὴν ἡσυχίαν τῶν πελατῶν της. Ἄς εἶναι καλὰ, ἡ καυμένη.

Ἀξιολύπητοι εἶναι αἱ κυρίαί μας κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ποῦ φυσᾷ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν δυνατὸς νότιος ἄνεμος. Δὲν ξεύρουν τί νὰ πραιοκρατήσουν μὲ τὰ ἀπαλὰ χερᾶκια τους τὸ καπέλλο, τὸ ἄτακτο καὶ μεγάλο σχίσιμο τοῦ ἀντραβέ των ἢ τὸ κομψὸ σκυλλάκι τους, τὸ ὅποιο μὲ τὸν ἀέρα χάνει καὶ αὐτὸ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐπειθειάν του ! Τῆς καθμέναις, κυριολεκτικῶς τῆς παίρνει καὶ τῆς σηκώνει, ὄχι ὁ διάβολος, ἀλλὰ ὁ ἄνεμος.

Καὶ ἐν ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Κάποιος φίλος, διδάσκων σ' τὸ μικρὸ παιδάκι του γαλλικά, τὸ εἶπε :
— Κικὴ, ὁπὸρτ λὲ κανίφ.
Καὶ ἡ ἀφελὴς πενθερὰ ἐπεμβαίνουσα :
— Μὴ χειρότερα, γαμβρέ μου, σκυλλάκι εἶναι τὸ παιδί καὶ τὸ λὲς ὁπὸρτ ;
"Ἐχει πολὺ δίκαιον ἡ καυμένη ἡ πενθερὰ. "Ἐνα καιρὸν σ' τὰ σπῆτια μας μόνον σ' τὰ σκυλλάκια ἔλεγαν ὁπὸρτ, εἰφ' τῶρα ; ...

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς: ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.

Τύπ. Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σας — Προνομιούχος καὶ Ὑπεύθυνος : Ἀριστόβουλος Α. Χρησιδης.